

הגדון אין שום ספק שבחירתה של חברת וורנר, שהיא חברה אמריקאית מביסט, מן הוותיקות והגדולות, להפיץ תחת דיגלה סרט ישראלי, הוא אירוע יוצא־דופן לקולנוע הישראלי וסביר להניח, שסירטו של ברכש ייצא למסע בקרב הפסטיבלים הבאים של אירופה, נוסף לחסות המיסחרית הבטוחה שניתנה לו בעיסקה הוו.

מיפגש תרבויות נוסח הרצוג

כמה מילים על החגיגה כולה: השבוע הראשון לא האיר פנים ושמש לאורחי חוץ־התכלת המפורסם. גשמי־זלעפות ירדו כגשם יומיים תמימים ומישהו הציע להוסיף לרשימת הפרסים את פרס „הפסטיבל הקר ביותר“, שיוענק לשנה זו. למי שהשמש מפתה אותו לצאת מן האולם החשוך ומצפוננו מייסרו על כך, תהיה זו שנה אידיאלית — שכן מה יש לעשות כשהשמים בוכים? לקפל את השמי שיות ולהבריא את כולם לאולם־הקולנוע.

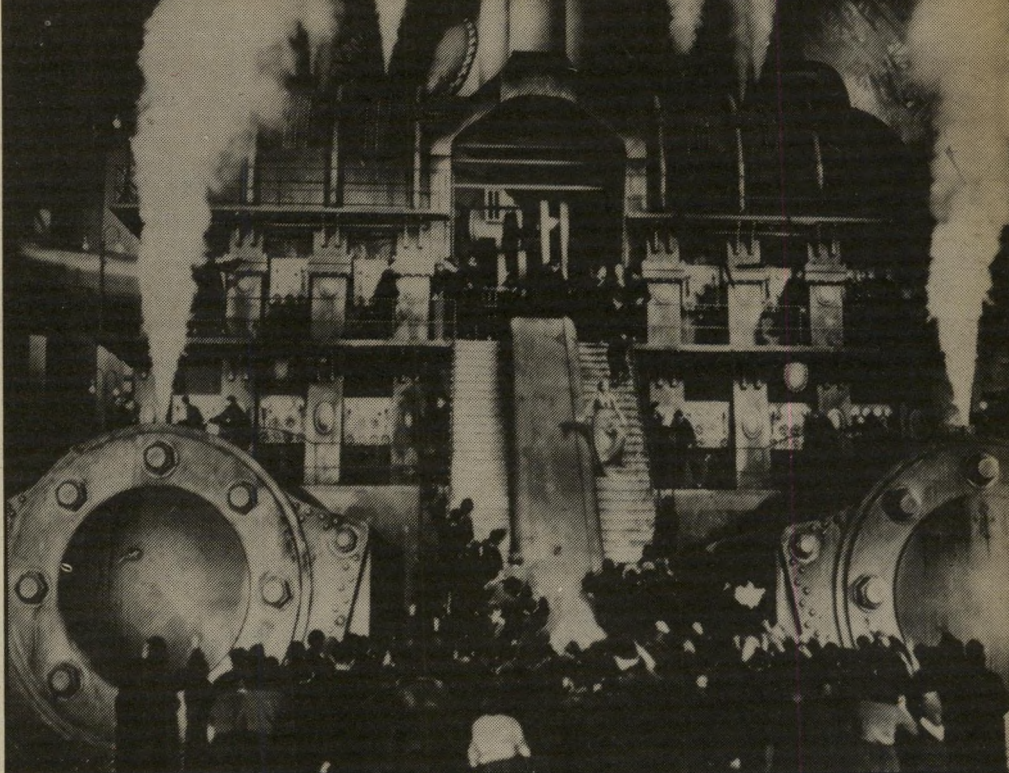
אולי גם זאת סיבה לכך שהשנה יקבלו הסרטים המוצגים כאן תשר מת־לב רבה יותר. אולי לא מעמיקה יותר, אבל לפחות כמות האנשים הזורמת לתוך האולמות היא עצומה והמשימה להיכנס פנימה הופכת להיות משאת־נפשו של כל אחד. האם המאמץ כדאי? עדיין קשה לקבוע — כהלים זמן שכזה ובמיוחד אדיר שכזה נדמה תמיד שהשנה הקודמת היתה טובה יותר. אבל התהליך חוזר על עצמו בכל שנה, כשהפסטיבל מתקרב לסיומו. פתאום מסתבר, שלמעשה היו כאן כמה עשרות סרטים מעניינים ביותר, יוצא־דופן, שישאירו חותם על האמנות השביעית. ואכן, גם אם טרם חזיתי ביצירות מופת חדשות, אציין כמה סרטים שיש

החדשים של מאריקו בלוקו ויזי סקולימובסקי, סירטו של ג'ון יוסטון מתחת לוולקנו או סרט־ההפתעה הסורתי, שכולם נמסים להתחרות בנבואות מה זה יהיה, אבל העיקר — כמו שנאמר — אין רגע משעמם.

הצלחה לסורגים הישראליים

אם לא די בועם העיתונאים, הרי אחד מטניגוריו הגדולים של פסטיבל קאן בכל הזמנים, הכימאי מפיץ המנחם גרלן, יצא באחד מן העיתונאים המיקצועיים בהתקפה מוחצת על הנהלת הפסטיבל. מנהל קנון, שהפכה החברה האמריקאית המפתיעה ביותר, טען שמנהל פסטיבל קאן, ז'יל זאקוב, מתנהג כמו נפוליאון קטן, בוחר סרטים להצגה בפסטיבל לפי שרירות ליבו וכלי להתחשב בוועדת הקבלה הקיימת לשם כך. וכך גם רחה שניים מסרטיה החדשים והיוקרתיים של קנון, שזכו להתקבל לפסטיבלים אחרים וקרא להחרים את הפסטיבל. קנון, מצידה, החליטה לקיים פסטיבל משלה בתוך הפסטיבל, והיא מציגה את כל סרטיה החדשים, כזה אחר זה, כולל חייל הלילה שהושלם עלי־די דן וולמן על סף הפתיחה של ממש, ועדות מאונס, סירטו החדש של רסאל רביבו.

לעומת זאת, חדשה משמחת המבשרת עידן חדש בהפצת הסרט הישראלי בחו"ל: חברת וורנר קנתה להפצה את סירטו החדש של אורי בר־בש, מאחורי הסורגים, שגם הוא הושלם רק שבוע לפני האירוע, ומשום מה לא התקבל לאף מיסגרת בפסטיבל זה. קשה לדעת מה מצאו ומה לא מצאו בו האחרים על המיסגרות השונות, אבל כידוע, האיכות אינה המדר

קלסיקה ורוק זהו תצלומה של המכונה המשעבדת את תושבי מטרופוליס בסרט בעל אותו שם. זהו סירטו של פריץ לנג, הנחשב לקלאסיקה קולנועית. משנת 1926. המוצג עתה בקאן בגירסה חדשה, עם עותק צבוע ובלויי מוסיק־רוק חדשנית של סטיבן מירודר.

בקרנת הסרט הזה, תצטרך ההגהלה לחשוב על פסטיבל חדש בלי עיתונאים. ומאחר שידוע שאין לשום פסטיבל זכות־קיום אם לא כותבים עליו, עשה האיום את פעולתו ונקבעה הקרנה מיוחדת לעיתונאים, לפי התקנות המקובלות והתופפות לגבי כל הסרטים שמוקרנים כאן. הכניסה להקרנה התאפשרה בכרטיס העיתונאי

כמישר־ההפצה של הסרט, אמרה שוב שתהיה רק הקרנה אחת, לא לעיתונות, כי אם הצגת גאלה, במחיר „הסימלי“ של 400 פרנק לכרטיס, כלומר כמאה דולר לזוג. בגלל חילוק־דיעות בין מפיצי־הסרט בארצות השונות, שכל אחד מהם רוצה לקצץ בו חלק אחר לצרכיו המיסחריים, העדיפו שלא להראותו לעיתונאים ולהציג רק הצגה

(המשך מעמוד 41) כמש מאות עיתונאים החלו רצים, כאחוזי־תזויות, אחרי האשה שהיתה אמורה לחלק את הזמנות, כשהסתבר שהאומללים רצים אחרי פאנטום. באותו יום הפכה החובה העיתונאית לסיוט, כשחשיבות הסרט עולה והולכת יחד עם השמועות השונות שהריצו את העיתונאים ממקום למקום.

עשרות סרטים חדשים, מעניינים ויוצאי־דופן בקאן: סרט של בימאי פולני וסרט של בימאי גרמני, סרט דני וסרט ישראלי, שנרכש להפצה על־ידי חברת־ענק אמריקאית

בהם עניין לא מבוסס — האלמנט של הפשע היה סרט דני מפתיע, של בימאי צעיר בשם לארס פון טריירס, שניתח בצורה קולנועית מרהימה את הקירבה שבין הפושע ובין הצייד שלו. הוא מבטא במראות חריפים ובשפה חריפה את פחות כשאחד המישפטים שאומר הגיבור־השוטר לאהובתו היציאנית, ברגע של אקט מיני על גבו של פולקסוואגן הוא משהו כמו: „אני הולך להחזיר אותך לתקופת האבן מרוב רפיקות!“

סרט אחר, המעלה את הבעייתיות של התרבות המערבית מול המסורת והתרבויות העתיקות של ילידי עולם אחר, במיקרה זה הילידים האבורגיניים של אוסטרליה, הוא הארץ שבה חולמות הנמלים הירוקות של הבימאי הגרמני ורנר הרצוג.

הרצוג הוא בימאי מרתק, העוסק זה שנים רבות בנושא מיפגש־התרבויות ונסיון האדם המערבי להתמודד, בלי הצלחה, עם מסורות שאינן ידועות לו ולהביא בכך נזק ועוול לאנשים שהפרימיטיביות שלהם היא בעיני הרצוג לא חיסרון, אלא דווקא מעלה. סרט אחר, שהיה מחווה יפה ומרגשת לצייר ז'אן רנואר, היה סירטו של ברטראנד טאברנייה, יום ראשון בכפר, כשאחת הדמויות המובילות בו היא שחקנית יפהפיה וכישרונית בשם סאבין אזמה, העומרת לתפוס יותר ויותר מקום על הבד הצרפתי (היא הופיעה בסירטו של אלן רנה, החיים הם כמו רומן, ותופיע גם בסירטו הבא, המוסרט עתה בפאריס).

עוד כאן, סיכום הביניים, ריחוק על קצה־העט, אבל מה לעשות ומככים את האורות, ההצגה הבאה עומדת להתחיל. ערנה סיינר

הראשון לקבלת סרט לפסטיבל וישנם מישחקי כוחות שונים ושיקולים פסיכולוגיים שקשה לצפותם בדיוק. מספיק, למשל, שבמיסגרת מסוימת יהיה כבר סרט אחד על אסירים, כדי שמנהלה יחליט שסרט אחד על בית־סוהר מספיק לו. אבל במיקרה

שמעניק הפסטיבל לכל אחד מן העיתונאים שהוזמנו על ידו, מובן שאיש לא יודע אילו התפתחויות ואילו הרפתקות עדיין מוזמנות לקראת עוד כמה ענקים שיבואו לכאן, ביניהם סירטו האחרון של ורדי אלן דני רוז, סירטוהם

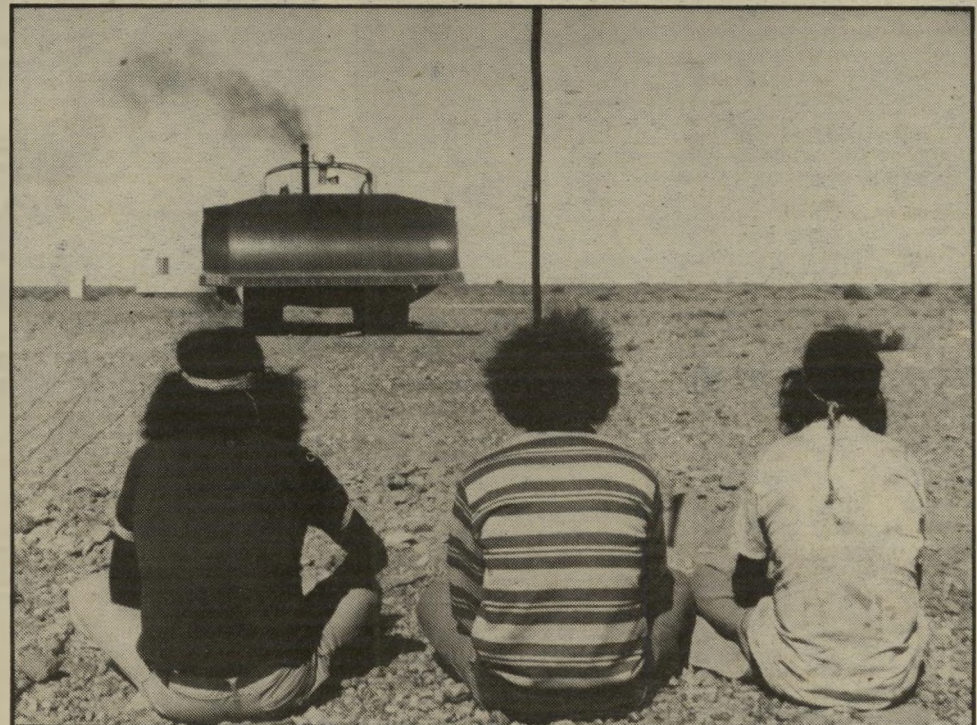
אחת עם הכוכבים, וכך לזכות גם בחסות הפסטיבל וגם בפירסומת ובצילומי־הפתיחה המפורסמים. הפעם החלטנו לא לחכות לרגע שבו יהיה מאוחר מדי, והרצים יצאו כהולים להודיע להנהלת הפסטיבל שאם יימנע מן העיתונות לחזות

בחיפוש אחרי מחלקת־ההזמנות המיסתורית. גם השעה שנקבעה להצגת הגאלה היתה מזוהה ועשתה את שלה — כ־11 בלילה ניצבו כוחות מישטרה מוגברים על מדרגות ארמו־הפסטיבלים ושומרי רים חמושים הופקדו על הרלתות. הקהל שצבא על המעברים חסם את הדרך בפני הכוכבנית, ואלרי קפריסכין (בת זוגו של ריצ'ארד ג'ור בכלות הנשמה), ותושבי קאן, שמכירים את הכוכבת מילדותה, שכן היא נולדה בקאן, כמעט מעכו אותה למוות.

העיתונאים, שכרובם נשארו בחוץ, זעמו ואיימו להחרים את הפסטיבל כולו. נשיא הפסטיבל, פאברה לה ברה, שתפקידו מתבטא בשנים האחרונות בכיבו שרירות, מיהר להמציא פתרון של הרגע האחרון, וכמתצית השעה אחרי תחילת הקרנת־הבכורה פתח הקרנה נוספת באולם השכן. אבל התחבולה כבר פעלה יפה — איש לא הרצין ראשו ולא דיבר על איכותיו של הסרט — כולם דיברו על „הסקנדל“, כולם הכירו את השמות וכולם חיפשו ררך להיכנס.

עדיין מחכים לענקים

א עברו כמה שעות והעיתונאים הבינו שנכונה להם מילחמה חדשה וצריך להשיחז את הנשק מבעוד מועד. מה שנודע להיות האירוע הבולט ביותר של הפסטיבל, הצגת סירטו של הבימאי פרג'ו לואיזה ושל המפיק הישראלי ארנון מילצין, בגירסתו המלאה, יותר מארבע שעות. השמועה, שנמצא לה ביסוס מלא

נמלים ירוקות הילידים האבורגיניים של אוסטרליה צופים בדחפור של חברה אמריקאית העוסקת בחקיקים